

POLITISK KORREKTHET

Tal av ohn Järvenpää vid möte för Trykkefrihedsselskabet i Köpenhamn den 28 april 2005:

Inledning

Jag vill börja med att tacka Trykkefrihedsselskabet för denna inbjudan. Trykkefrihedsselskabet arbetar ju för att befästa yttrandefriheten, som är det ämne som ska diskuteras här ikväll. Det är sannerligen märkligt att det i 2000-talets början ska behövas föreningar som arbetar mot begränsningar av det fria ordet i vår del av världen, den fria världen. Det i sig är en indikation på att allt inte står rätt till.

Min förhoppning med mitt tal är kunna ge en någorlunda generell beskrivning av hur extrem likriktning av åsikter skapas i ett samhälle. Att jag tar upp likriktande av åsikter beror på att detta i sin tur leder till att yttrandefriheten inskränks och att demokratiska spelregler upphävs. Och framförallt leder det till att problem inte blir lösta. Snarare förvärras de, vilket varit fallet med Sverige de senaste 20 åren. Min fokus är lagd på invandringsfrågan i Sverige, även om jag ibland gör jämförelser med andra länder. Sådana jämförelser brukar vara belysande.

Att förstå de mekanismer som leder till extrem åsiktslikriktning ger alltså en grund till att förstå den situation som har skapats i Sverige. Som jag nyss sade innebär denna situation att demokratiska principer upphävs.

Den politiska korrekthetens struktur

Jag använder begreppet politisk korrekthet för beskriva den situation som har skapats i Sverige. Politisk korrekthet är alltså ett begrepp på samma sätt som till exempel rasism är ett begrepp. Men rasism är också ett faktiskt förekommande fenomen, som kan ta sig olika former. Samma sak gäller politisk korrekthet. Det är alltså också ett faktiskt fenomen och kan därmed beskrivas som ett sådant.

Som fenomen är politisk korrekthet dels en åsikt, dels en metod.

- Som **åsikt** är den politiskt korrekta åsikten "god". Innebörden av detta "goda" är något som personer med inflytande har beslutat om. Detta beslut kan, men behöver inte, vara grundat på en rationell och saklig dialog.

Ett bra exempel på det sagda gäller frågan om kvinnors ställning i samhället. Den var från början förenad med rimliga krav, såsom rätten för kvinnor att få arbeta på samma villkor som männen. Det blev politiskt korrekt att vara för bättre villkor för kvinnan. På senare år har denna åsikt utvidgats. Nu ska man inte bara vara för kvinnan, nu är det politiskt korrekt att

också vara emot mannen. Effekten av detta har blivit att alla män nu skuldbeläggs på kollektiv grund. Till exempel anses alla män i Sverige vara potentiella våldtäktsmän. Denna åsikt har förts fram av bland andra för detta jämställdhetsministern Margareta Winberg.

En liknande åsiktsförskjutning kan noteras när det gäller invandringsfrågan. Efter andra världskriget välkomnade Sverige invandrare som kom för att arbeta och göra rätt för sig. Man tog också emot flyktingar (ej att förväxla med ekonomiska migranter, anhöriginvandrare, asylmissbrukare med flera som av svenska medier betecknas som "flyktingar") som behövde hjälp. På några decennier skedde emellertid en kraftig förskjutning av denna åsikt. Det blev politiskt korrekt att vara för all invandring, oavsett om invandrare gjorde rätt för sig eller inte eller oavsett vad folkmajoriteten tyckte om detta. De politiskt korrekta i Sverige anser alltså att all invandring är "god". Detta är en "korrekt", "rätt" och "sann" åsikt.

Som metod är den politiska korrekthetens uppgift att försvara och främja "det goda". Denna metod inbegriper olika komponenter som kompletterar varandra. Moraliserandet, associerandet, begreppsmisshandlingen och det svartvita, dikotoma tänkandet utgör så att säga basen i den politiskt korrekta metoden. Metoden används mot dem som tvivlar på vad "det goda" egentligen innebär. Förenklat kan man säga att metoden används för att skapa likriktning, tysta kritiska röster och undvika diskussion i sakfrågor. Den är en härskarmetod eller ett maktinstrument, för att uttrycka det klart. Av modellen "Den politiska korrekthetens logik" framgår att den politiskt korrekta åsikten och metoden samspelar med varandra.

Detta samspel leder till att ett **socialt tryck** skapas. Om den politiska korrektheten har etablerats på högsta politiska nivå, påverkas alla människor i ett samhälle av detta tryck. I Sverige är detta fallet med invandringsfrågan, där denna påverkan får två konsekvenser. Den ena är att resonabla och demokratiska personer utvecklar odemokratiska hållningar, vilket gäller från gräsrotsnivå upp till högsta politiska nivå. Det andra är att flertalet människor inte orkar eller vågar engagera sig på grund av det politiskt korrekta trycket, något jag kommer att utveckla i det följande.

- Politisk korrekthet som **metod** innehåller alltså fyra-fem grundkomponenter som kompletterar varandra i en process som leder både till likriktande av åsikter och till att det fria ordet tystas. Jag ska nu gå igenom dessa komponenter.

Moralismen och moraliserandet är en mycket viktig komponent i den politiska korrektheten. Syfte med moraliserandet är att få sig själv att framstå som en person med en högre moraluppfattning än meningsmotståndaren. Låt mig ge ett exempel: Om en kritiker anser att invandringens kostnader ska tas upp, så undviker den politiskt korrekta att svara i sak. I stället svarar han svepande att invandringen berikande; den handlar om medmänsklighet och humanitet vilket ska få kosta, några uträkningar behövs därför inte. Javisst, svarar kritikern, självklart ska humanitet få kosta (även om större delen av invandringen nu inte handlar om humanitet då mindre än 10 procent av de invandrare som Sverige tagit emot är flyktingar). Men inom andra områden såsom sjukvården, som också handlar om humanitet, får man ju ta upp kostnader. Rimligtvis måste man få göra detsamma med invandringen.

I detta läge ändrar den politiskt korrekta taktik och börjar istället att associera. "Det är bara

rasister som är intresserade av vad invandringen kostar”, säger den politiskt korrekta i hopp om att kritikern vill akta sig för att bli kallad rasist. Men kritikern står på sig och svarar att rasister inte bryr sig om kostnader, de är bara intresserade av ras och att hålla rasen ren. För även om invandringen vore en enorm ekonomisk vinst för samhället, så är rasisten ändå motståndare till invandring. (Det finns självfallet andra aspekter än krasst ekonomiska som gör man kan vara motståndare till invandring utan att vara rasist. Rädslan för att trängas undan fysiskt eller kulturellt av andra folkgrupper, vilket många av världens ursprungsbefolkningar drabbats av, är en sådan aspekt.)

Syftet med att det politiskt korrekta associerandet är att få motståndaren att framstå som intellektuellt mindervärdig och därmed undergräva hans trovärdighet. Om en rasiststämplad person kommer fram till det sanningsriktiga påståendet att två plus är fyra, så avfärdas han ändå just för att han “är” rasist. “En rasists iakttagelser behöver man ju inte lyssna på.”

Detta associerande hänger också samman med det allmänt etablerade begreppsmissbruket. “Rasist” och “främlingsfientlig” är nog de mest missbrukade orden i dagens Sverige. Minsta kritik av invandringpolitiken brukar reflexmässigt avfärdas med något av dessa ord. För drygt tio år sedan gjorde två av Sveriges främsta invandringsforskare en riksomfattande undersökning där man bland annat tog upp detta begreppsmissbruk. Undersökningen visade att en klar majoritet av svenska folket, 70 procent, instämde i påståendet att man inte kan säga ett kritiskt ord om invandringpolitiken utan att bli kallad just rasist (Lange/Vestin, 1993).

Jag ska ge ett konkret exempel på detta begreppsmissbruk från politikens värld. I en frågestund i riksdagen våren 1997 sade dåvarande utrikesministern Pierre Schori (s) att *“Rasism och främlingsfientlighet skall kriminaliseras och jagas. Det går inte i en demokrati att hitta några ursäkter, till exempel att det är fel på invandrar- och flyktingpolitiken.”* Utöver att Schori ville straffbelägga tankar satt han alltså likhetstecken mellan rasism och kritik av den förda invandringpolitiken. Kritik av denna politik görs på så sätt till en direkt fysisk offensiv mot invandrarna. Det är som om man skulle jämställa kritik av skolpolitiken med fientlighet mot lärare eller elever. Eller att kritik av pensionspolitiken skulle bli till fientlighet mot gamla. Vi ser här att Schoris uttalande, som är typiskt för det svenska debattklimatet, är ett tydligt exempel på begreppsmissbruk.

Möjligen kunde Schori ha försvarat sig med att han i stridens hetta hävde ur sig något som han senare ångrade, ett slags felsägning. Men hade han varit säker på sin demokratiska ståndpunkt - i detta fall att yttrandefrihet ska tillåtas liksom kritik av en förd politik ska få föras fram - så hade det inte blivit någon dylik felsägning. Den övertygade demokraten hade i stället sagt: “Visst, det kan vara fel på vår politik och detta ska få diskuteras öppet och fritt, men vi ska vara vaksamma på att kritik inte övergår i eller sammanblandas med rasism.”

Den politiska korrektheten får alltså ledande politiker att vackla när det gäller grundläggande demokratiska rättigheter.

Som vi sett leder de beskrivna komponenterna till att det aldrig blir någon diskussion i sakfrågan. När det gäller **det svartvita, dikotoma tänkandet** i den politiskt korrekta metoden, så kan man säga att de komponenter som jag beskrivit, inklusive politisk korrekthet

som åsikt, är tecken på just det dikotoma. Alla komponenter utgår ju från en förenklad indelning av världen i gott och ont, sant och falskt, rätt och fel. Denna svartvita förenkling leder i sin tur till att politikerna inte vill acceptera fakta (vilket utvecklar nedan i mitt resonemang om kognitiv dissonans). Det dikotoma är så att säga grundstrukturen i det politiskt korrekta.

Politisk korrekthet som metod handlar alltså om att främja och sprida det "goda", om att uppnå bestämda mål som anses goda. Var för sig utgör komponenterna kanske inget större problem, men när de används i ett kompletterande samspel blir det problem. Det bör klargöras att politisk korrekthet som "metod" är värdeneutral, den har ingen koppling till vare sig höger eller vänster, vilket somliga tycks tro. Som åsikt kan den politiska korrektheten dock vara antingen vänster eller höger, för att använda en förenklad indelning av det politiska åsiktsspektrumet. För vänsterfolk är det politiskt korrekt att vara för socialism. För högerfolk är det politiskt korrekt att vara emot socialism. Olika åsikter anses i det normala fallet vara berikande i en demokrati. Om alla partier däremot enas om att en åsikt är "god", det vill säga när en åsikt blir politiskt korrekt både för höger- och vänsterfolk, då kan det bli problem, särskilt i stora viktiga frågor som berör hela befolkningen. Följden av att alla enas om att något är "gott" - det vill säga när man monopoliserar "sanningen", vilket John Stuart Mills varnade för - blir att kritik av detta "goda" anses överflödigt.

När detta händer får de politiskt korrekta ett övertag i den offentliga diskussionen - alla är ju eniga. Särskilt allvarig blir denna situation om både politikerna och medierna börjar tycka att en åsikt är politiskt korrekt. I det svenska fallet har just detta hänt ifråga om invandringen och mångkulturen. Både politikerna och medierna anser dessa fenomen vara enbart berikande. Denna symbios mellan makthavarna och deras förmenta granskare, medierna, bidrar till att synen på det fria ordet omvärderas. Det finns då ingen anledning att släppa fram kritiker, eftersom de ju endast kan störa arbetet för det "goda".

Statens och mediernas inblandning gör att medborgarna "lär sig" att känna av vilka åsikter som kan eller får föras fram i diskussionen. Och de vet att det blir problem om man kommer med en avvikande åsikt. Som jämförelse kan nämnas att man i det gamla sovjetsystemet inte kunde göra karriär om man pläderade för ökad individualism. På samma sätt kunde man i Nazityskland inte göra karriär om man var för rasblandning. I Sverige kommer man till exempel inte långt med att argumentera för biologiska skillnader mellan könen, eller genom att kräva minskad invandring. Då blir man inte bekräftad, utan man riskerar att bli utstött.

Utsött vill ingen bli, utan man vill vara bekräftad. Så fungerar de flesta människor här på jorden. Särskilt Sverige är som bekant känt för att vara ett likriktat jantelags-samhälle där rädslan för att bli utstött är särskilt stark. Önskan att bli bekräftad är en mycket viktig förklaring till varför den politiskt korrekta åsikten - som kan vara hur oförnuftig som helst - kan bevaras i ett samhälle.

Politisk korrekthet handlar som sagt om att argument fördöms på moraliska grunder i stället för att logiskt analyseras. Det handlar om associerande och begreppsmissbruk, om att inte bemöta argument i sak. Påståenden reduceras till att bedömas som "goda" eller "dåliga", "sanna" eller "falska" osv. Politisk korrekthet bygger alltså sin struktur på det svartvita, dikotoma tänkandet. Detta i sin tur leder till att det inte finns något värde med att släppa fram kritiker i

den offentliga debatten. Och i vilket fall tar man inte hänsyn till deras argument. Kontentan av allt detta blir att den fria och sakliga dialogen hindras. Ett "lock" läggs på, ett "tabu" skapas.

Innan jag går vidare vill jag bara säga något om de politiskt korrekta moraluppfattning. Effekten av att de enats om att en åsikt är god, blir att de också anser sig ha en högre moral än de som inte gillar deras åsikt. De flesta svenskar har varit emot den stora invandringen till Sverige, vilket framgår av opinionsmätningarna de senaste 20 åren. De politiskt korrekta moraluppfattning om att all invandring är bra är därför ett uttryck för en elitism vars innebörd är att: "De därnere, 'folket', de vet inget, kan inget. Därför måste Vi häruppe bestämma åt dem." Denna elitism dumförklarar alltså majoriteten av svenska folket. Och den går emot den demokratiska tanken, där politikens uppgift är att driva sakfrågor i den riktning som medborgarna önskar. Mångkulturalismen är det tydligaste exemplet på likriktandet av åsikter i det svenska samhället. Detta likriktande har i sin tur förändrat synen på demokrati i Sverige. Jag kommer nu att ge exempel på hur denna förskjutning av synen på demokrati ser ut.

Mångkulturalismen som överideologi

Mångkulturalismen kan definieras som ett avståndstagande från samhället som en sammanhållande kulturell gemenskap på det offentliga planet. Mångkulturalismen är också en idé som sammankopplar etnicitet och kultur. Den mångkulturella politiken uppmanar nämligen varje etnisk grupp, förutom svenskarna, att bejaka och odla sina traditioner och sin kultur. Politiken säger också att invandraren inte behöver kunna ett ord svenska för att få medborgarskap. I Sverige har alla riksdagspartier slutit upp bakom idén om mångkultur. Samtliga partier har röstat för propositionen Sverige, framtiden och mångfalden, där mångfald jämställs med demokrati. Omvänt framgår av en annan statlig rapport, med titeln Demokratins förgörare, att kritiker av den förda politiken klassas som just demokratins förgörare.

Att vara demokrat har alltså blivit liktydig med att ha de "rätta" åsikterna. Demokrati har på så sätt blivit en fråga om attityd, något socialantropologen Jonathan Friedman har konstaterat (i tidskriften Salt, nr 5/2000). Vidare noterar han att den politiska korrekthetens värld en instängd och "likriktad värld".

Att ledande politiker sätter likhetstecken mellan mångkulturalism och demokrati, visar att de inte förstår vad demokrati är för något, alternativt att de ägnar sig åt begreppsmissbruk i syfte att främja mångkulturalismen. Demokrati är först och främst ett styrelsesätt eller en teknik för att styra ett land. Demokrati har inget med ideologi att göra, lika litet som nazism eller kommunism eller andra ismer har med demokrati att göra. Som Herbert Tingsten har uttryckt saken, är man i första hand demokrat och utöver detta är man konservativ, liberal eller socialist och så vidare. Demokratien är alltså en överideologi fri från värderingar. Men i Sverige har mångkulturalismen gjorts till en del av denna överideologi.

Demokrati betyder också folkstyre, det vill säga att politikerna ska utgå från vad folkmajoriteten tycker och tänker i olika sakfrågor. Politikerna ska alltså vara åsiktsrepresentativa inför sina väljare. Givetvis ska detta ske så att hänsyn tas till minoriteter, till exempel svaga, sjuka och handikappade. Människovärdet får alltså inte åsidosättas. När det gäller mångkulturalis-

men och invandringen har politikerna emellertid frångått principen om folkstyre. Detta gäller i nästan samtliga västeuropeiska länder. Tvärtemot vad folkmajoriteten ansett har politikerna beslutat om att ha en omfattande invandring. Relativt sett, per capita räknat, har den varit större i Sverige än i något jämförbart industriland. Oavsett hur läget på arbetsmarknaden har sett ut och oavsett hur den ekonomiska situationen har sett ut, har invandringen behållits på en mycket hög nivå. En av det svenska vänsterpartiets främsta gestalter, Ulla Hoffman, har uttryckt saken tydligt: svenska folkets åsikt ska inte respekteras i invandringsfrågan (Sveriges Television, Striptease, maj 1997).

Politikerna har alltså struntat både i folkmajoritetens åsikt och i pragmatiska hänsyn. Så går det när alla partier likriktar sig och enas om vad som är "det goda", det politiskt korrekta.

Ett bra, konkret exempel på effekten av jämställandet av mångkulturalism och demokrati, har förmedlats av före detta folkpartiledaren Bengt Westerberg. I valet 1991 deltog partiet ny demokrati, som hade viss invandringskritik på sitt program. Partiet blev invalt i riksdagen och skulle på kvällen delta i en direktsänd diskussion i tv tillsammans med företrädare för riksdagspartierna. Bengt Westerberg klarade dock inte av att sitta i samma rum som ny demokratis politiker. Han blev så arg att han reste sig ur soffan och lämnade tv-studion.

På detta sätt visade han förakt för de hundratusentals väljare som röstat på ny demokrati i ett demokratiskt val. Han visade förakt för demokratin. Genom sitt beteende visade han också förakt för den ideologi han företräder: liberalismen. En grundstomme i liberalismen är ju tolerans för meningsmotståndare och tron på yttrandefrihet och fri debatt. Som den amerikanske idehistorikern Christopher Lasch har påpekat, så har dagens liberaler i grunden börjat agera antiliberalt. De har blivit oemottagliga för rationell och saklig diskussion. Bengt Westerbergs agerande var ett exempel på den politiskt korrekta moralsyn och elitism som gör gällande att folket inte förstår sitt eget bästa.

Denna beskrivning av den politiska korrekthetens logik (och natur), har lett oss till slutpunkten på min modell, det vill säga till ett tillstånd av extrem likriktning i invandringsfrågan. Den politiskt korrekta idén om mångkultur har etableras som en överideologi i det svenska samhället. Från att till en början ha varit en politiskt korrekt idé inom bara vissa kretsar har mångkulturalismen alltså fått fotfäste i hela det offentliga svenska samhället. Alla riksdagspartier, alla medier, alla myndigheter och all forskning utgår från mångkulturalismen är berikande, att den ska förverkligas. Olika parter, som i grunden ska vara fristående från varandra, har börjat bekräfta varandras synsätt och teser.

Det svartvita, dikotoma tänkesättet blir nu vägledande. Detta handlar inte bara om att all invandring anses berikande och att alla invandrare anses vara bra för Sverige. Utan nu anses det också politiskt korrekt att vara emot svenskarna och deras kultur. Svensk kultur beskrivs nedvärderande i termer av "omänskliga konstruktioner" som måste "atomiseras" och "lösas upp" (ds 1996:74). I den redan nämnda propositionen Sverige, framtiden och mångfalden, som samtliga riksdagspartier har ställt sig bakom, kungörs det att svenska folket inte längre har en gemensam historia på grund av omfattande invandring. Svenska folket definieras alltså bort från sin egen historia. Det är ungefär som att säga, att indianerna inte skulle ha någon egen historia för att de har trängts undan av andra folk.

Man skulle kunna säga att likriktningen och dess effekter har börjat samspela med varandra. I detta samspelsmönster kan vi också se hur de negativa effekterna för demokratin har börjat befästa. Det gäller sådant som att politikerna struntar i folkviljan, agerar elitistiskt och har en negativ syn yttrandefrihet och debatt. De har också antagit en negativ syn på mötesfriheten, så att de i praktiken sanktionerar fysiska attacker, ja även grovt våld mot invandringskritiska partier och dessas företrädare. Inget riksdagsparti har tagit avstånd från dessa attacker förövade av odemokratiska element på vänsterkanten; även det ett tecken på likriktning. Janne Milld kommer i sitt anförande att ge flera faktiska, exempel på det uppräknade. Följden av allt detta blir naturligtvis att problem inte blir belysta på ett allsidigt sätt. Lösningar på problemen hindras alltså.

Politisk korrekthet framkallar psykopatologiskt beteende?

Det politiskt korrekta likriktandet ger alltså en förklaring till varför svenska politiker och massmedier agerar som de gör. Min modell har främst rört sig på en övergripande, samhälls- eller nivå. Om vi ser på saken rent psykologiskt, på individnivå, blir effekterna för politikerna att de alltså inte vågar och inte vill ta till sig avvikande uppfattningar, det vill säga sådana som strider mot den politiskt korrekta sanningen. Den nämnda beskrivningen av Bengt Westerbergs agerande var ett tydligt exempel på detta.

Det kanske mest grova, internationella exemplet på ett dylikt agerande uppvisades av den så kallade Bagdad-Bob under USA-alliansens invasion av Irak 2003. Bagdad-Bob var Saddam Husseins propagandaminister och officiella talesman i detta krig. Han var en mästare i att förneka uppenbara fakta, i detta fall att amerikanerna hade intagit Bagdad. I vissa intervjuer kunde man se amerikanska stridsvagnar rulla förbi bakom honom. Ändå hävdade han att irakierna pressade tillbaka amerikanerna. Detta förnekande av fakta och stora mått av självbedrägeri är en strategi som de politiskt korrekta i alla samhällen gjort till sin.

Psykologerna kallar ett sådant självbedrägeri för kognitiv dissonans, innebärande att en klyfta uppstår mellan verklighet och teori. Verkligheten stämmer inte överens med den teori man utgår ifrån när man ska förklara hur samhället ser ut och hur problem i detta ska lösas. De flesta människor tycker naturligtvis att kognitiv dissonans är påfrestande. Därför antar man olika strategier för att göra sig kvitt den ångest som denna disharmoni mellan tanke och verklighet skapar. Det svartvita, dikotoma tänkandet, som jag ju nämnt, är då ett av de vanligaste sätten för att så att säga återställa ordningen. En enkel metod i en dylik återställande strategi är att förneka fakta. Att förenka fakta är just det som svenska politiker ständigt gör i invandringsfrågan. Teorin gäller framför erfarenheten och verkligheten, kartan gäller framför terrängen. Invandringen är berikande, oavsett vad som händer, oavsett om inga arbeten finns och oavsett

om svenskarna blir en minoritet i sitt eget land. På politikernivå blir denna dikotoma strategi faktiskt ett sätt att inte behöva erkänna att man tänkt fel och handlat fel.

De flesta vanliga människor har en realistisk syn på sig själva. De kan erkänna sina fel och brister. Men många svenska politiker erkänner inte att de faktiskt gjort fel i denna fråga, trots att de vet om att de har struntat i folkmajoritetens åsikt. Och detta trots att den ekonomiska situationen har blivit sämre liksom brottsligheten har ökat delvis beroende på den förda invandringspolitiken. Detta att inte erkänna att man tänkt fel och handlat fel är ett kännetecken för psykopaten.

Jag menar inte att de flesta politiker är psykopater. Däremot är det troligt att det politiskt korrekta förhållningssättet och det extrema likriktandet bidrar till att skapa ett beteende som påminner om psykopatens.

Psykopaten har också en tendens att skjuta skulden på andra för sina egna misstag. I Sverige har svenskarna fått ta denna roll. Svenska folket skuldbeläggs av sina folkvalda politiker för att vara så kallade strukturella rasister som påstås medvetet utestänga invandrare från till exempel arbetsmarknaden. Men denna strukturförklaring bortser från en rad fakta. Strukturmodellen förklarar till exempel inte varför även många svenskar har svårt att få arbete. Det är också uppenbart fel att skylla på svenska arbetare för att storföretag flyttar sin produktion utomlands och därmed skapar arbetslöshet. Visst förekommer det diskriminering, men strukturmodellen är alltför ensidig, alltför dikotom.

Ett ytterligare exempel på det dikotoma synsättet liksom det att politikerna skjuter över skulden på den egna befolkningen utgörs av lagen om hets mot folkgrupp. Denna lagparagraf används endast mot svenskar eftersom endast svenskar (per definition människor med vit hy) kan anses vara rasister. Effekten av detta kan illustreras med gruppvåldtäkter, som blivit allt vanligare i Sverige. Nästan alltid handlar detta om invandrare som våldtar svenskor. Om en svenska gruppvåldtas av ett invandraräng som tycker att svenskor är mindre värda och därför ska våldtas, så anser rättsväsendet inte att det kan handla om rasism från gängets sida. Detta beror alltså på att hetslagen är dikotomt utformad, att endast svenskar anses vara rasister och att endast invandrare kan drabbas av rasism. Likheten inför lagen har upphävts liksom principen om alla människors lika värde. (Det finns en med hetslagen liknande sk försvårande omständighet angiven i Brottsbalkens 29 kap. 2 §, 7 p. Enligt denna ska en handling med underliggande rasistiska motiv ge strängare straff. Finns omständigheten med i straffutdömandet, räknas brottet som ett hatbrott. Inte heller denna omständighet kan åberopas av svenskar.) För övrigt kan nämnas att hetslagen från början var tänkt att användas mot kränkande uttalanden och uppmaningar till våld mot etniska grupper. Detta är rimligt. Men på grund av det politiskt korrekta utvidgandet har kraven sänkts kraftigt. Svensken kan numera dömas för "hets" enbart om han talar väl om sin egen folkgrupp eller "missaktar" någon annan folkgrupps kultur. Lagen är godtycklig och oklar och har i praktiken blivit ett medel för att tysta kritiska röster (se artikeln Målsägandetalan hotar yttrandefriheten i tidskriften DSM nr 4 år 2004; artikeln finns även utlagd på www.resonproduktion.com).

Det ska tilläggas att den svenska hetslagen har kritiserats av tunga utländska instanser. Till exempel har den amerikanska myndigheten för säkerhet och samarbete i Europa, som har till

uppgift att övervaka att mänskliga rättigheter respekteras, kritiserat lagen för att inskränka yttrandefriheten (Världen idag, den 04/12/09). I Slovakien lämnade landets inrikesminister in en protest hos svenska ambassaden, en protest mot hur den svenska hetslagen tillämpas. I princip samtliga svenska medier har valt att inte rapportera om detta. I stället upprörs man över att yttrandefriheten hotas i andra länder, till exempel påstår man att den hotas i Danmark. Detta påstående motsägs väl av att "rasister" som jag och Jan Milld tillåts att tala här ikväll.

Slutord

Jag avslutar mitt anförande med att ge min personliga syn på varför yttrandefriheten är viktig. I diktaturer, auktoritära och totalitära samhällen finns inget behov av yttrandefrihet eftersom makten, partiet eller diktatorn anser sig veta bäst. Allt dikteras ovanifrån, de därnere - "folket" - vet inte vad som är bäst för dem. Folket ska inte få yttra sig eftersom de antas tänka "fel". De dumförklaras alltså.

Utan verklig yttrandefrihet - där alla parter får komma till tals på lika villkor och där hänsyn tas till de mest hållbara argumenten - kan makten driva vilken politik som helst utan hänsyn till vad folket egentligen tänker och vill. Makten kan alltså köra över medborgarna och därmed inskränka deras frihet, deras frihet att själva välja hur de vill leva sina liv.

Historiskt sett har begränsningar av yttrandefriheten motiverats med att makten vill säkerställa trygghet och stabilitet i det land som man styr över. Kina och Ryssland är exempel på detta. Makten har då ansett att det fria ordet hotar ordningen och stabiliteten. I Sverige däremot råder instabilitet och otrygghet på flera områden. Våldet har ökat kraftigt, arbetslösheten är skyhögt (enligt Landsorganisationen i realiteten 20-25 procent) och den ekonomiska situationen försämras (vilket bekräftas av de sociala nedskärningarna). Ändå begränsar de politiskt korrekta yttrandefriheten för den som pekar på ett samband mellan denna situation och den omfattande invandringen. Man släpper inte fram deras åsikter som fördöms som rasistiska, främlingsfientliga osv.

I Sverige råder därför ett förtryck i dubbel bemärkelse. Dels råder det alltså instabilitet och osäkerhet, dels förhindras åsikter att föras fram i en fri och öppen debatt. Åsikter som skulle kunna bidra till att lösa problemen.

I det svenska samhället råder idag alltså en extrem politiskt korrekt likriktning i invandringsfrågan. Regeringen, samtliga riksdagspartier och massmedierna anser att invandringen och mångkulturalismen är enbart något positivt, berikande och gott. Denna statliga och massmediala likriktning har lett till att grundläggande demokratiska principer har åsidosatts.

Innan jag lämnar över till Jan Milld, som mera konkret ska berätta om hur demokratiska friheter inskänks i Sverige, ska jag med en mening sammanfatta mitt tal: I Sverige behövs inga talibaner för att trycka ner demokratin och yttrandefriheten, det sköts utmärkt av den svenska politiker- och mediakåren.

Tack för ordet!

Den politiska korrekthetens logik

Politisk korrekthet som åsikt		Politisk korrekthet som metod
Ett fenomen klassas som	- samspel -	Moralism och moraliserande
Det goda		Associerande
Det rätta		Begreppsmissbruk
Det sanna	Konsekvenser	Undvikande av sakfrågan
Det korrekta	Övertag i diskussionen	Svart-vitt, dikotomt tänkande
	Elitistiska hållningar	
	Monopol på "sanningen"	
	Tabun skapas	
	Dialog hämmas	
	Yttrandefriheten begränsas	
	Demokratin blir en fråga om attityder	

Extrem åsiktslikriktning/Överideologi

Enligt denna modell återfinns politisk korrekthet inom en rad sammanhang: extrema subkulturer, religiösa samfund, massmedia osv. När politisk korrekthet kan noteras inom ett mindre fält såsom en subkultur, handlar det dock endast om åsikt och metod. Ovanstående modell rör sig på makronivå. Den beskriver den politiska korrekthetens väg till ett övergripande samhällsligt fenomen. När "slutdestinationen" - den extrema likriktningen - har nåtts, förstärks samspelet mellan alla i skissen beskrivna komponenter. Skillnaden jämfört med initialstadiet är dock att "slutdestinationen" nu är övergripande. Den är en överideologi som har implementerats på högsta politiska nivå (vanligtvis har i detta skede uppstått en symbios mellan politik och massmedia). Nu kan man se hur andra verksamhetsområden börjar påverkas, forskningen, myndigheter etc. Dessa tenderar att börja bekräfta varandras teser och världsbilder. Det dikotoma blir vägledande.